

Cemaat İçindeki Hizmetlerimiz

Mesih'e iman ederek Tanrı'nın ev halkına dâhil olan (Efesliler 2:19) herkes artık yalnız yürüyen biri değildir. Kutsal Kitap, iman edenleri tek bir bedenın üyeleri olarak tanımlar.

“Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.” (Romalılar 12:4-5).

Bu, sadece bir bağıllık ifadesi değil, aynı zamanda sorumluluk yükleyen bir kimliktir. Mesih'in topluluğuna katılan biri artık başına buyruk yaşamaz; Tanrı'nın ailesinin bir parçası olarak diğer kardeşleriyle birlikte düşünür, birlikte hareket eder ve onların yükünü paylaşır.

Kardeşlik sevgisi yalnızca duygusal bir bağ değildir; maddi ve manevi sorumlulukla kendini gösterir. Kutsal Yazılar, birbirimizi sevmeyi, ilgilenmeyi ve desteklemeyi Tanrı'ya olan sevgimizin göstergesi olarak tanımlar. Romalılar 12:10'da *“Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın.”* denilerek, ilgi ve özveriyle

ilerleyen bir iman kardeşliği anlatılır. Yine İbraniler 10:24-25, birbirimizi imana teşvik etmemizi ve bir araya gelmeyi ihmal etmememizi öğütler.

İsa Mesih, Efendimiz ve öğretmenimiz olmasına rağmen öğrencilerine hizmet ederek bize eşsiz bir örnek bırakmıştır. *“İnsanoğlu hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldi” (Markos 10:45)* sözleri, hizmetin Hristiyan yaşamının merkezinde olduğunu açıkça ortaya koyar. O, öğrencilerinin ayaklarını yıkadığında yalnızca o anlık bir alçakgönüllülük göstermedi; cemaat içindeki davranış biçimimizin temel taşııı döşedi. Bu nedenle en küçük hizmet bile Tanrı katında ibadet değerindedir.

Cemaat yaşamında hizmet çok farklı şekillerde ortaya çıkar. Bir kardeşle ilgilenmek, onunla iletişimde kalmak, yalnız bırakmamak, ruhsal anlamda destek olmak yalnızca nezaket değil, ruhsal sorumluluktur. Hastalanan, darda kalan veya sıkıntıya düşen bir kardeşe yardım eli uzatmak, İsa'nın şu sözlerini hatırlatır: *“Kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.” (Matta 25:40).* Maddi ihtiyacı olanı desteklemek, bir tas yemek götürmek, ziyaret etmek ya da yanında bulunmak sevginin eyleme dönüşmüş halidir.

Ruhsal alanda da hizmet edebilir, kardeşlerimize teşvikte bulunabiliriz. Bir kardeşin yanlışla düşmemesi için uyarıda bulunmak, cesaretlendirmek, yeniden doğruluk yoluna yöneltmek Yakup 5:19-20'de övgüyle anılan bir tutumdur. Aynı şekilde ibadetlere katılmayı teşvik etmek, topluluğun ruhsal düzenini korumak ve

birliğini güçlendirmek de Mesih yolunun bir parçasıdır.

Kilisenin fiziksel ihtiyaçları da hizmet kapsamına girer. İbadet salonunu temizlemek, toplantı için hazırlık yapmak, karşılamayla ilgilenmek, yemek paydaşlığı için bir şeyler hazırlamak ya da basit görünen herhangi bir görev bile hizmet kapsamında ibadet olarak değerlendirilir. Kutsalların bir araya geldiği yerde düzeni sağlamak, yalnızca dışsal bir sorumluluk değil, içerideki sevginin yansımasıdır. Bu yüzden “benim görevim yok” diyen biri yoktur; çünkü Mesih’in bedeninde her üye değerlidir ve en küçük katkı bile önemlidir.

Tüm bunların temelinde şu gerçek yatar: Kardeşimize olan sevgimiz Rab’be olan sevgimizi ifade eder. Çünkü O, bizi yalnız bireyler olarak değil, birbirine bağlı kardeşler olarak çağırmıştır. Kilise kelimesi de bu birlik beraberliği yansıtmaktadır. “Birbirimizi sevdiğimiz zaman” gerçek öğrenciler olduğumuz anlaşılır (Yuhanna 13:35). Hizmet etmek yük değildir; Tanrı’nın ailesinde bir yerimizin olduğunu gösteren bir ayrıcalıktır.

“İnsanlara değil, Rab'be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin.” (Efesliler 6:7)